

РЕШЕНИЕ

№ 9

гр. Свищов, 25.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СВИЩОВ в публично заседание на двадесет и трети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светослав Ив. Иванов

при участието на секретаря Татяна Ст. Тотева
като разгледа докладваното от Светослав Ив. Иванов Гражданско дело № 20234150100404 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 235 и сл. ГПК.

Образувано е по редовна и допустима молба „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *, гр. **, срещу Е. М. М., ЕГН: *****, гр. *** (постоянен адрес), гр. **** (настоящ адрес), с правно основание чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД. На основание чл. 219, ал. 1 ГПК по делото е конституирано трето лице „ТС“ ЕООД, ЕИК: *****, гр. *****, като помагач на страната, „Т.С.“ ЕАД, която иска привличането му.

В исковата молба (ИМ) се твърди, че:

Е. М. М. бил собственик на въпросния топлоснабден имот в гр. *****, за процесния период: 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., поради което на основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ бил клиент на топлинна енергия (ТЕ) в сграда в режим на етажна собственост (ЕС), привързана към мрежата на „Т.С.“ ЕАД. Прочее М. бил длъжен да монтира средства за дялово разпределение (чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ) и да плаща цена за ТЕ (съгласно цените, определени в Наредба № 16-334/06.04.2007 г., наричана по-долу за краткост: „Наредбата № 16-334“). На това основание било възникнало продажбено отношение между страните на ТЕ, по което ЕАД било продавач (доставчик), а физическото лице (ФЛ) – купувач (потребител), за което се прилагали, освен общото гражданско право и специалния ЗЕ, и общите условия (ОУ) на дружеството: чл. 150, ал. 1 ЗЕ. М. бил длъжен да плаща ежемесечните суми за ТЕ в 45-дневен срок от изтичане на периода, за което се начисляват (чл. 84, ал. 1 ЗЗД, във вр. с чл. 33 и чл. 32, ал. 1-2 ОУ); след този момент ФЛ дължал законна лихва (чл. 86, ал. 1 ЗЗД) върху всяка просрочена месечна вноска. Въпреки това М. не бил изплатил задълженията си, предмет на дело, към „Т.С.“ ЕАД. Сумите били определени „прогнозно“ за всеки месец, а след края на отчетния период се извършвало „изравняване“, на основание чл. 139, 139а, 138б ЗЕ, във вр. с Наредба № 16-334 от „ТС“ ЕООД.

Така на 24.11.2022 г. ЕАД подало заявление по чл. 410 ГПК срещу М. за сумата от 3 022.35 лв., от която: а) 1 443.87 лв. – главница за ТЕ за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със главницата върху нея от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане; б) 1 097.50 лв. – главница за ТЕ за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със главницата върху нея от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане; в) 327.51 лв. – законна лихва върху главницата от 1 443.87 лв. за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г.; г) 126.95 лв. – законна лихва върху главницата 1 097.50 лв. за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021

г.; д) 20.87 лв. – главница за дялово разпределение за периода от 08.2020 г. до м. 04.2021 г., ведно със законната лихва от 24.11.2020 г. до окончателното ѝ плащане; е) 5.65 лв. – законна лихва върху главницата от 20.87 лв. за периода от 01.12.2019 г. до 03.11.2022 г.; ж) 60.45 лв. – държавна такса (ДТ), и з) 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство. ФЛ подал възражение срещу заповедта по чл. 414 ГПК, поради което ЕАД предявило настоящия установителен иск (УИ) по чл. 422 ГПК, с който иска от Свищовския районен съд (СвРС) да приеме за установено по отношение на ФЛ, че същото дължи на ЕАД така предявените в заповедното производство суми на основание чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

В отговора на исковата молба (ОИМ) се взема становище, че искът бил допустим но неоснователен. Съображенията за това са следните: част от претендираните суми били погасени по давност, тъй като се касаело да периодични плащания, погасяващи се кратката, тригодишна давност (чл. 111, б. „в“ ЗЗД), които вземания ставали изискуеми ежемесечно, а не при ежегодно изравняване в края на отоплителния сезон. Възражава се, че начислените суми за дялово разпределение, в размер от 1.96 лв. до 2.46 лв., били „производно“ начислени, без да е била посочено как е станало това. Оспорват се и исканията за законна лихва, поради това че длъжникът – ответник не бил изпаднал в забава (чл. 86, ал. 1 ЗЗД). Моли СвРС да остави без уважение ИМ; претендират се разноски в заповедното и исковото производство на основание чл. 38, ал. 2 ЗАдв., което възлиза на 602 лв.

На трето лице – помагач на ищцовото дружество, „ТС“ ЕООД, са били връчени преписи от ИМ и ОИМ, но същото не е взело становище по тях, нито е изпратило представител в о. с. з.

След като взе предвид установените по делото доказателства, посредством събраните доказателствени средства, и обсъди исканията, доводите и възраженията на страните, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2-3 ГПК, Свищовският районен съд намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По фактите:

Е. М. М. е собственик на въпросния топлоснабден имот в гр. *****, за процесния период: 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. (Видно от Нотариален акт за дарение № 5223/1983 г. нотариус при Софийски районен съд, с. 16 от гр. д. № 404/2023 г. на СвРС.) Така на основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ той се явява потребител (клиент) на ТЕ в сграда в режим на ЕС, която привързана към мрежата на „ТС.“ ЕАД (обстоятелството е безспорно). Е. М. бил длъжен да монтира средства за дялово разпределение (чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ) и да плаща цена за ТЕ (съгласно цените, определени в Наредбата № 16-334). ЕАД начислявало „прогнозно“ за всеки месец дължимите ѝ се от ФЛ суми, за което е издавало съотв. фактури, а след края на отчетния период дружеството направило „изравняване“, на основание чл. 139, 139а, 138б ЗЕ, във вр. с Наредба № 16-334 от „ТС“ ЕООД, за което, след сторниране, пак издавало съотв. фактур. На последното дружество било възложено с Договор № 2627/23.0.2002 г. между него и индивидуалните собственици на имоти в сграда в режим на етажна собственост (СЕС) (находящ се на л. 19 и сл. от гр. д. № 404/2023 г.).

Така на 24.11.2022 г. ЕАД подало заявление по чл. 410 ГПК срещу М. за сумата от 3 022.35 лв., от която 2 541.37 лв. – главница за незаплатена ТЕ за периода от 05.2019 г. до 04.2021 г., ведно със законната лихва от 24.11.2020 г. до плащането на главницата; 454.46 лв. – мораторна лихва от 15.09.2020 г. до 03.11.202 г.; 20.87 лв. – главница за дялово разпределение за периода от 08.2020 г. до м. 04.2021 г., ведно със законната лихва от 24.11.2020 г. до окончателното ѝ плащане; 5.65 лв. – лихва за периода от 01.12.2019 г. до 03.11.2022 г. върху главницата за дялово разпределение. По това заявление е било образувано ч. гр. д. № 164222/2022 г. на Софийски районен съд. Последният съд е изпратил делото по подсъдност на СвРС, където пък било образувано ч. гр. д. № 44/2023 г. По това дело била издадена Заповед за изпълнение № 23/23.01.2023 г., срещу която длъжникът (ответникът) е възразил по чл. 414 ГПК, при което ищецът предявил настоящия УИ по чл. 422 ГПК,

От назначената по делото съдебно-техническа експертиза (СТЕ) се установя, че: (1) Извършвани са ежемесечни отчети по общия топломер и водомер в СЕС. (2) Отчетите на общите разходи на сградата и разходите на абоната са съобразени с изискванията на Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. (3) Стойностите за изготвените изравнителни сметки са: (а) за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. – сума за полочване, със ДДС 382.20 лв., (б) за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. – сума за получаване 310.99 лв., със ДДС. (4) Прогнозните сметки, изготвени от „ТС“ ЕООД, за процесния период общо са на стойност от 2 089.58 лв. – за отопление, 857.81 лв. – за БГВ, или, обща, интегрална, сума, 857.81 лв. (5) Сумите за ТЕ за имота са начислени в съотв. с посочена по-горе наредба от 12.03.2020 г. и Приложение по чл. 61, ал. 1 досежно Методиката за дялово разпределение на ТЕ в СЕС. (6) Определените технолични разходи за ТЕ в аб. Станция са приспадната от отчетената ТЕ от общия топломер и са отчислени за сметка на „Т.С.“ ЕАД. (7) Общият топломер, монтиран в аб. Станция, е преминал първоначална и последваща метрологични проверки, съобразно изискванията на ЗИзм.

От съдебно-счетоводна експертиза (ССЧЕ) се установя, че:

(1) За периода от 01.05.2019 г. до 02.11.2023 г. в „Т.С.“ ЕАД са постъпили парични суми, касаещи отоплението на процесния н. и., в общ размер на 2 130.87 лв., от които 13.97 лв. за 2016 г., 79.27 лв. за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г., 2 037.63 лв. за периода след 01.05.2021 г. Всичките постъпления на парични суми са подробно описани в заключението и няма защо да бъде преповтаряни тук. Те са правени чрез Easy Pay и Fast Pay, без да е възможно вещото лице (ВЛ) да установи от кое лице са били извършени.

(2) (а) За периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. изравнителните сметки на ФДР са отчетени от ЕАД през м. юли 2020 г. на стойност от 1 297.20 лв., без ДДС, или 1 556.64 лв., със ДДС; (б) за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. – през м. юли 2021 г. в размер на 972.54 лв., без ДДС, респ. 1 167.05 лв., със ДДС.

(3) (а) За периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. текущо начислените суми общо в размер на 1 793.60 лв. са приспаднати и след въвеждането на изравнителните сметки е издадена Фактура № 1005476747/31.07.2020 г. на обща стойност от 1 556.64 лв., със ДДС. За същия период е прихваната (приспадната) сумата от 126.46 лв., представляваща разлика в единичните цени, в резултат на което окончателно дължимата сума възлизала на 1 430.18 лв.

(б) За периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. текущо начислените суми общо в размер на 1 487.74 лв. са приспаднати и след въвеждането на изравнителни сметки е издадена Фактура № 1014026087/31.07.2021 г. на обща стойност от 1 167.05 лв., с ДДС. От тази сума е приспадната сума от 79.27 лв., представляваща платени суми, като окончателно дължимата сума възлизала на 1 087.78 лв.

(4) (а) За периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. като дължими суми от ФЛ са начислени от ЕАД в размер на 1 556.64 лв. (за периода от 01.05 до 30.06.2019 г. за ТЕ сумата е била 45.85 лв., за периода от 01.07.2019 до 31.03.2020 г. – 1 133.51 лв., за периода от 1. до 30. Април 2020 г. – 117.83 лв., или всичко 1 297.20 лв., без ДДС, а с ДДС – 1 556.46 лв.), от последната интегрална сума са прихванати 126.46 лв., при което дължимата сума била 1 430.18 лв. Начислени са били още 1.09 лв. по Фактура № 1201186849/30.09.2020 г. за корекция на ТЕ за подгриваща вода за м. април 2020 г.; както и още 10.14 лв. за корекция на ТЕ за подгриване на топла вода за м. 07.2019 г. по ДИ № 1600367834/30.09.2020 г.; така и 2.46 лв. за корекция на ТЕ за подгриваща вода за 05. – 06.2019 г. по ДИ № 1600367835/30.09.2020 г.

Следователно, всичко за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., което се претендира като главница за ТЕ, възлиза на 1 443.87 лв.

(б) За периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. са начислени като дължими 1 167.05 лв. (за периода от 01.05 до 30.06.2020 г. за ТЕ сумата е била 28.47 лв., за периода от 01.07.2019 г. до 30.04.2021 г. – 944.07 лв., или всичко 972.54 лв., без ДДС, респ. със ДДС – 1 167.05 лв.); от последната сума са били прихванати 79.27 лв., при което цялата интегрална сума възлизала на 1 087.78 лв. Начислени са били още 7.76 лв. по ДИ № 1201186848/31.08.2021 г. за корекция на ТЕ за подгриване на водата за м. юли 2020 г. – м. април 2021 г., както и 1.96 лв. за същ. кор., но за периода от м. май до м. юни 2020 г. по ДИ № 1201186849/31.07.2021 г.

Следователно, всичко за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., което се

претендира като главница за ТЕ, възлиза на 1 097.50 лв.

(в) В обобщение по т. 3 двете суми за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2021 г. възлизат на 2 541.37 лв.

(5) Начислените от ЕАД спрямо ФЛ законни лихви върху главниците са:

(а) Общо за ТЕ върху главницата от 2 541.37 лв. е била начислена законна (мораторна) лихва за периода от 31.07.2020 г. до 31.07.2021 г. в размер 454.46 лв. (от които за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г. лихвите са в обща размер на 327.51 лв., а за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г. – 126.95 лв.). Тази сума е определена по следния начин, като за всяко перо са издадени фактури, подробно описани в ССЧЕ:

– върху главницата от 1 430.18 лв. е начислена законна лихва от 324.78 лв. за периода от 31.07.2020 г. до 03.11.2022 г.;

- главница 2 46 лв. – лихва 0.47 лв. – от 30.09.2020 г. до 03.11.2022 г.;
- главница 10.14 лв. – лихва 2.03 лв. – от 30.09.2020 г. до 03.11.2022 г.;
- главница 1.09 лв. – лихва 0.23 лв. – от 30.09.2020 г. до 03.11.2022 г.;
- главница 1 087.78 лв. – лихва 125.90 лв. – от 31.07.2021 г. до 03.11.2022 г.;
- главница 1.96 лв. – лихва 0.21 лв. – от 31.08.2021 г. до 03.11.2022 г.;
- главница 7.76 лв. – лихва 0.84 лв. – от 31.08.2021 г. до 03.11.2022 г.;

(б) Общо за дялово разпределение са начислени сумата от 20.87 лв. за главница, 5.65 лв. за законна (мораторна) лихва върху тази главница (или всичко, главница и лихви, 26.52 лв.). Тази сума е определена по следния начин, като за всяко перо са издадени фактури, подробно описани в ССЧЕ:

- за периода от 31.10.2019 г. до 03.11.2023 г. е начислена лихва от 0.22 лв.,
- за периода 30.11.2019 г. до 03.11.2023 г. – 0.22 лв.;
- за периода от 31.12.2019 до 03.11.2023 г. – 0.22 лв.;
- за периода от 31.01.2020 г. до 03.11.2023 г. – 0.22 лв.;
- за периода от 29.09.2020 г. до 03.11.2023 г. – 0.21 лв.;
- за периода от 31.03.2020 г. до 03.11.2023 г. – 0.19 лв.;
- за периода от 30.04.2020 г. до 03.11.2023 г. – 0.17 лв.;
- за периода от 31.05.2020 г. до 03.11.2023 г. – 0.15 лв.;
- за периода от 30.06.2020 г. до 03.11.2023 г. – 0.19 лв.;
- за периода от 31.07.2020 г. до 03.11.2023 г. – 0.17 лв.;
- за периода от 31.08.2020 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.31 лв., лихва 0.49 лв.;
- за периода от 30.09.2020 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.32 лв., лихва 0.47 лв.;
- за периода от 31.10.2020 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.32 лв., лихва 0.45 лв.;
- за периода от 30.11.2020 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.32 лв., лихва 0.43 лв.;
- за периода от 31.12.2020 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.32 лв., лихва 0.41 лв.;
- за периода от 31.01.2021 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.32 лв., лихва 0.39 лв.;
- за периода от 28.02.2021 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.32 лв., лихва 0.37 лв.;
- за периода от 31.03.2021 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.32 лв., лихва 0.35 лв.;
- за периода от 30.04.2021 г. до 03.11.2023 г. – главница 2.32 лв., лихва 0.33 лв.

По правото:

СвРС намира, че е сезиран с УИ от „Т.С.“ ЕАД с правно основание чл. чл. 422 ГПК, във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, с който се иска да бъде установено по отношение на ответника, че същият дължи на ищцовото дружество сумата от 3 022.35 лв., от която: а) 1 443.87 лв. – главница за ТЕ за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със главницата върху нея от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане; б) 1 097.50 лв. – главница за ТЕ за

периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със главницата върху нея от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане; в) 327.51 лв. – законна лихва върху главницата от 1 443.87 лв. за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г.; г) 126.95 лв. – законна лихва върху главницата 1 097.50 лв. за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г.; д) 20.87 лв. – главница за дялово разпределение за периода от м. 08.2020 г. до м. 04.2021 г., ведно със законната лихва от 24.11.2020 г. до окончателното ѝ плащане; е) 5.65 лв. – законна лихва върху главницата от 20.87 лв. за периода от 01.12.2019 г. до 03.11.2022 г.

За да е основателен така предявеният УИ, ищцовото дружество носи доказателствена тежест да докаже следните обстоятелства (юридически факти): Първо, че ответникът са „клиент на ТЕ“, което означава: да са собственик имот в сграда, която е в режим на етажна собственост и е присъединена към абонатна станция на доставчика на топлинна енергия (чл. 153, ал. 1 ЗЕ). Съдът указва на страните, че обстоятелството за собствеността на ответника по отношение на н. и. е безспорно, макар че дружеството е и представило доказателства за него, като и че с тези посочените току-що три факта: 1) право на собственост върху н. и., който е 2) в режим на етажна собственост и е 3) присъединен към абонатната станция на доставчика на ТЕ, специалният закон (чл. 153, ал. 1 ЗЕ) свързва възникването *ex lege* на продажбено отношение по повод периодичната доставка на ТЕ между страните (чл. 183 и сл. 33Д). Второто обстоятелство, обуславящо основателността на УИ, за което ЕАД носи доказателствена тежест, е фактът на доставянето на ТЕ (чл. 187, изр. 1 33Д), а третото – че ФЛ я е получил (чл. 200, ал. 1 33Д). „Т.С.“ ЕАД носи доказателствена тежест и за да установи, по-нататък, моментът, от който е настъпил падежът на всяко вземане за плащането на ТЕ (чл. 84, ал. 1 33Д, във вр. с чл. 33 и чл. 32, ал. 1-2 ОУ), с което обстоятелства законът свързва възникването на вземане за мораторна лихва върху всяка главница (чл. 86, ал. 1 33Д). Съдът е указал на ответникът, че е в негова тежест да установят всички наведени от него основания за възражения срещу иска, от които черпи благоприятни за себе си правни последици.

СвРС намира, че така предявеният УИ е *частично основателен*. – Съображенията му са следните:

Е. М. М. е „клиент на ТЕ“, т. е. той е собственик имот в сграда, която е в режим на ЕС и е присъединена към абонатна станция на доставчика на топлинна енергия (чл. 153, ал. 1 ЗЕ). Всъщност за това свидетелства и молбата му от 30.05.1994 г. до „Т С“ АД за това да му бъде открита партида в процесния н. и. (л. 15 от гр. д. № 404/2023 г. на СвРС). Освен това съдът намира, че с тези обстоятелства, които, не само че са доказани надлежно, но и са безспорни, правото свързва възникването *ex lege* на продажбено отношение по повод периодичната доставка на ТЕ между страните (чл. 183 и сл. 33Д). Последното (продажбено) отношение има за предмет доставката на ТЕ срещу плащане на цена, по което ЕАД е продавач (доставчик), а ФЛ – купувач (потребител), за което се прилагат, както общото гражданско право (чл. 183 и сл. 33Д) и специалният ЗЕ, така и ОУ на дружеството: чл. 150, ал. 1 ЗЕ. По делото, по-нататък, е установен както фактът на доставянето на ТЕ (чл. 187, изр. 1 33Д), така и този, че ответникът е получил тази ТЕ (чл. 200, ал. 1 33Д). (Всичко това следва от назначената и обсъдена по-горе подробно СТЕ.)

Несъмнено е доказано по делото от ЕАД и моментът, с който правото свързва настъпването на изискуемостта на всяко едно вземанията, чието установяване със СПН се претендира (чл. 84, ал. 1 33Д, във вр. с чл. 33 и чл. 32, ал. 1-2 ОУ), с което обстоятелство пък законът свързва възникването на вземане за мораторна лихва върху всяка главница (чл. 86, ал. 1 33Д). За М. е възникнало задължение да плаща ежемесечните суми за ТЕ, които ставали изискуеми в 45-дневен срок от изтичане на съотв. периода, за който се начисляват (чл. 84, ал. 1 33Д, във вр. с чл. 33 и чл. 32, ал. 1-2 ОУ). След този момент ФЛ е изпаднало в забава като длъжник и носи отговорност за законна лихва (чл. 86, ал. 1 33Д) върху всяка просрочена месечна вноска. Възражението в обратния смисъл на ответника, че отсъствие на *mora debitoris* (т. е. на забава като длъжник), следователно, е неоснователно. Падежът на всяко едно задължение, момента на изпадане на забава и периода, за който се е начислявала законна (мораторна) лихва, са подборно обсъдени по-горе при изясняване на делото от фактическа страна, в частност при обсъждане на ССЧЕ.

По делото липсват каквито и да било данни Е. М. М. да е бил изплатил задълженията си, предмет на делото, към „Т.С.“ ЕАД – с изключая на частичните плащания, за които обаче е било направено прихващане на изпълнението (чл. 76 33Д), – нещо, което съотв. е било съобразено в ищцовите претенции (и се потвърждава от заключението по ССЧЕ). Ето защо

съдът намира, че ответникът не е направил плащане в тази връзка на търсените суми (*per contrario*: чл. 154, ал. 1 ГПК).

СвРС обаче намира, че възражението (чл. 120 ЗЗД) на ФЛ за кратката три годишна давност (чл. 111, б. „в“ ЗЗД) е *частично основателно*. – Съображенията на съда за това са следните:

Правоотношението по доставка на топлинна енергия между страните в процесния период се урежда чрез договор, сключен при ОУ, одобрени от ДКЕВР. По отношение на исковия период са приложими ОУ, действащи от 27.06.2016 г., съгласно които купувачът изпада в забава в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят месечните дължими суми. Видно от ССЧЕ „Т С“ ЕАД е издавал редовно фактури за месечните задължения за целия исков период за ТЕ и за дялово разпределение, а след отчитане на отоплителния сезон, ЕАД е сторнирал месечните прогнозни сметки с кредитни известия и е издал общи фактури. По отношение на задълженията, станали изискуеми при действие на ОУ от 27.06.2016 г., не е необходима покана, за да бъде поставен длъжникът в забава, тъй като длъжниците изпадат в забава с изтичането на предвидения срок, съгласно чл. 84, ал. 1 ЗЗД, в случая това ще рече: в 45-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят месечните дължими суми. (Така Р. № 6550/20.12.2023 г. по в. гр. д. № 15139/2021 г. на СГС.)

С оглед на изложеното съдът намира, че са погасени по давност следните притезания на ЕАД: а) за сумата от 1 443.87 лв., представляваща главница за ТЕ за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със главницата върху нея от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане, тъй като за последното перо, което влиза в интегралната сума, е издадена фактура през м. април 2020 г., а заявлението по чл. 410 ГПК е заведено след изтичането на тригодишната давност – на 24.11.2022 г.; б) за сумата от 327.51 лв., представляваща законна лихва върху главницата от 1 443.87 лв. за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., по същите съображения и по арг. от чл. 119 ЗЗД; в) вземането за главница от 20.87 лв. за дялово разпределение за периода от м. 08.2020 г. до м. 04.2021 г., ведно със законната лихва от 24.11.2020 г. до окончателното ѝ плащане, е погасено за сумата от 2.32 лв. за периода, тъй като всяко от тези вземания, преди 30.09.2020 г. е било погасено към датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК в съда на 24.11.2022 г.; г) по същите съображения и по арг. от чл. 119 ЗЗД вземането за законна лихва е погасено частично и вземането от 5.65 лв. законна лихва върху главницата от 20.87 лв. за периода от 01.12.2019 г. до 03.11.2022 г. за сумата от 2.45 лв. – УИ следва да бъде уважен за останалите претендирани суми, които не са погасени по давност.

Възражението на ФЛ срещу УИ: че начислените суми за дялово разпределение, в размер от 1.96 лв. до 2.46 лв., били „производно“ начислени, без да е била посочено как е станало това, е неприемливо за частите от тях, които съдът намира за доказани (т. е. непогасени по давност). Подробно в ССЧЕ и СТЕ е посочено как и на какво основание е станало това (вж. Наредба № Е-РД-04-1/12.03.2020 г. и Наредба № 16-334/06.04.2007 г.).

По разноските:

При този изход на делото двете страни имат право на разноски пропорционално на не/уважената част от иска (чл. 78, ал. 1 и ал. 3 ГПК). Ищцовото дружество претендира следните разноски: 60.45 лв. за ДТ и 50 лв. за юрисконсултско възнаграждение в заповедното производство; 60.45 лв. за ДТ и 100 лв. за юрисконсултско възнаграждение в исковото производство; 350 лв. за СТЕ и 350 лв. за ССЧЕ; или всичко в общ размер на 970.90 лв. Процесуалният представител претендира разноски по чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1 ЗАдв, което е в размер на 602 лв. Възражението, че не били доказани предпоставките на чл. 38, ал. 2 във вр. с ал. 1 ЗАдв., направено от ЕАД, е неоснователно, защото по делото е приложен Договор за безплатна правна помощ (л. 87 от гр. д. № 404/2022 г. на СвРС) между Е. М. М. и адв. Р. К. Р., ЕГН: *****, гр. *****. Прочее „Т С“ ЕАД има право на разноски срещу Е. М. М. в общ размер, пропорционално на уважената част от иска – 398.07 лв., а адв. Р. срещу ЕАД – пропорционално на неуважената част от иска – 355.18 лв.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 235 ГПК, Свищовският районен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422 ГПК по иск на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК: *, гр. **, срещу Е. М. М., ЕГН: *****, гр. *** (постоянен адрес), гр. **** (настоящ адрес), за да се установи по отношение на Е. М. М., че **СЪЩИЯТ** дължи на „Т.С.“ ЕАД на основание във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД следните суми: (а) **1 097 (ХИЛЯДА ДЕВЕТДЕСЕТ И СЕДЕМ) ЛЕВА И 50 СТ.** – главница за топлинна енергия в имот, находящ се в гр. *****, за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г., ведно със главницата върху нея от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане; (б) **126 (СТО ДВАДЕСЕТ И ШЕСТ) ЛЕВА И 95 СТ.** – законна лихва върху главницата 1 097.50 лв. за периода от 01.05.2020 г. до 30.04.2021 г.; (в) **18 (ОСЕМНАДЕСЕТ) ЛЕВА И 56 СТ.** – главница за дялово разпределение за периода от 30.09.2020 г. до 03.11.2022 г., ведно със законната лихва от 24.11.2020 г. до окончателното ѝ плащане; (г) **3 (ТРИ) ЛЕВА И 20 СТ.** – законна лихва върху главницата от 18.56 лв. за периода от 30.09.2020 г. до 03.11.2022 г.; **като ДОКАЗАН и ОСНОВАТЕЛЕН.**

ОТХВЪРЛЯ така предявеният иск на „Т.С.“ ЕАД срещу Е. М. М., за да се установи по отношение на Е. М. М., че **СЪЩИЯТ** дължи на „Т.С.“ ЕАД на основание във вр. с чл. 79, ал. 1 и чл. 86, ал. 1 ЗЗД следните суми: (а) **1 443 (ХИЛЯДА ЧЕТИРИСТОТИН ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРИ) ЛЕВА И 87 СТ.** – главница за топлинна енергия за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г., ведно със главницата върху нея от 24.11.2022 г. до окончателното ѝ плащане; (б) **327 (ТРИСТА ДВАДЕСЕТ И СЕДЕМ) ЛЕВА И 51 СТ.** – законна лихва върху главницата от 1 443.87 лв. за периода от 01.05.2019 г. до 30.04.2020 г.; (в) **2 (ДВА) ЛЕВА И 31 СТ.** – главница за дялово разпределение за периода от 31.10.2019 г. до 31.08.2022 г., ведно със законната лихва от 24.11.2020 г. до окончателното ѝ плащане; (г) **2 (ДВА) ЛЕВА И 45 СТ.** – законна лихва върху главницата от 2.31 лв. за периода от 31.10.2019 г. до 31.08.2020 г.; **като НЕДОКАЗАН и НЕОСНОВАТЕЛЕН.**

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Е. М. М. да заплати на „Т.С.“ ЕАД сумата от **398 (ТРИСТА ДЕВЕТДЕСЕТ И ОСЕМ) ЛЕВА И 7 СТ.**, представляваща съдебно-деловодни разноски, пропорционално на уважената част от иска.

ОСЪЖДА на основание чл. 38, ал. 2, във вр. с ал. 1 ЗАДв. „Т.С.“ ЕАД да заплати на АДВОКАТ Р. К. Р., ЕГН: *****, гр. *****, сумата от **355 (ТРИСТА ПЕТДЕСЕТ И ПЕТ) ЛЕВА И 18 СТ.**, представляваща адвокатско възнаграждение за безплатна правна помощ, пропорционално на неуважената част на иска.

Решението е постановено при участието на трето лице „Т.С.“ ЕООД, ЕИК: *****, гр. *****, като помагач на „Т.С.“ ЕАД.

Решението подлежи на обжалване пред Великотърновския окръжен съд в двуседмичен срок от получаване на съобщението.

Съдия при Районен съд – Свищов: _____